

C. J. F. Sven: Den højtærede Justitsminister fremsatte i den sidste Del af sin Tale en Bemærkning om, at man roligt kunde overlade alt til Domstolene og blot vedtage Loven her. Paa dette Punkt er jeg nu ikke helt enig med den højtærede Minister, idet jeg mener, at det selvfølgelig paahviler de lovgivende Forsamlinger ogsaa at undersøge det Spørgsmaal, hvorvidt et Lovforslag kan siges at være lovligt, at kunne staa for en Domstols Afgørelse. Derfor har jeg intet imod, at man paa Forhaand overfor ethvert Lovforslag — ogsaa overfor dette — opkaster det Spørgsmaal, om det er lovmedholdeligt eller ikke. Men man maa vel erindre, at naar vi diskuterer Spørgsmaalet her paa Rigsdagen, bliver det mere advokatorisk, man kan ikke paa Forhaand gaa ud fra, at det Standpunkt, der hævdes fra den ene Side, skulde have mere Chance for at trænge igennem end det, der hævdes fra den anden Side.

Jeg har nok set, at man fra en vis Side vil gøre gældende, at det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller staa paa, er „Retsstandpunktet“, altsaa det, der er i Overensstemmelse med den rigtige Opfattelse af, hvad der er Lov og Ret. Det vil jeg protestere imod. Man kan ikke paa Forhaand drage den Slutning. Naar det ærede Medlem taler i denne Sag, er det som Medlem af dette høje Ting. Det er ikke den kølige, overvejende, granskende Videnskabsmand, der taler. Nej, det er Polemikeren, det er Partimanden, der taler. (*Borgbjerg:* Det er ikke Højre-Partimanden). Det er ikke Partimanden i snævrere Forstand, men i mere vid Forstand.

Den Tale, vi har hørt her i Dag, havde endvidere et vist advokatorisk Sving. Jeg har visse Forudsætninger for at kunne bedømme ogsaa denne Del af den menneskelige Tilværelse, og jeg maa sige, at jeg beundrer den Perfektibilitet, som det ærede Medlem i saa Henseende udviste. Men jeg maa maaske paa det faglige Omraade sige: man bør aldrig være Fanatiker, man bør ikke gaa for vidt, man bør ikke, som det ærede Medlem her i Dag, i den Grad argumentere uden Hensyn til, om der nu sidder Folk ved Siden af, som forstaaer sig en Smule paa det og derfor kan vurdere Værdien af de Argumenter, der fremføres. Og jeg maa sige, efter at jeg i Dag har hørt, hvorledes det ærede Medlem Hr. Axel Møller tillod sig at argumentere overfor Professor Berlins Responsum i Sagen, at her var vi virkelig meget langt ude i advokatorisk Henseende. Det var netop ikke den kølige, overvejende, upartiske Viden-

skabsmand, der bedømte en Kollegas Arbejde. Nej, det var noget helt andet, der skete, for i sin Argumentation overfor Professor Berlin gik det ærede Medlem Hr. Axel Møller meget vidt, skubbede ham Ting i Skoene, som han aldeles ikke har sagt, og drev et juridisk Pindehuggeri, som jeg synes skulde være udenfor denne Debat, som jo i sig selv er af en ret alvorlig Karakter.

Jeg ønsker at gøre disse indledende Bemærkninger, netop for at det kunde staa enhver klart, at man ikke paa Forhaand skal gaa ud fra, at Videnskaben er gaaet ind for det ene eller det andet Standpunkt. Det er ingen Hemmelighed, at det juridiske Fakultet staaer meget stærkt delt paa dette Spørgsmaal, at det vel endogsaa er tvivlsomt, om ikke netop det Standpunkt, som hyldes fra Flertallet indenfor det konservative Parti og indenfor Venstre, er det Standpunkt, der i Virkeligheden har Tilslutning hos de fleste Jurister ved Universitetet. Men lad endda det ligge. Det er givet, at der er adskillige fra alle Sider ansete, anerkendte Jurister, der gaar ind for det Standpunkt, som jeg har sluttet mig til. Det er ikke min Opgave at optræde som Forsvarer for Professor Berlin, men jeg har alligevel følt mig kaldet til ved denne Lejlighed at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger, idet Argumentationen overfor det afgivne Responsum dog forekommer mig at være lidt for viddreven. Det ærede Medlem Hr. Axel Møller var først og fremmest i sin Polemik mod Professor Berlin meget glad over, at han, det ærede Medlem Hr. Axel Møller, havde opdaget Oprindelsen til Garantibestemmelsen i Invalidforsikringsloven, og af Oprindelsen kunde man slutte, sagde det ærede Medlem, at der virkelig laa noget reelt i denne Garantibestemmelse, gaaende ud paa, at der var skabt en egentlig Forsikringsret. Der er nu allerede af Professor Berlin henvist til, hvorledes denne Garantibestemmelse er kommet ind i Loven, og det er sammesteds oplyst, hvad det ærede Medlem burde have sagt her i Dag, at naar man i det Kommissionsforslag, hvor Garantibestemmelsen først fandtes, havde optaget denne Bestemmelse, skyldtes det alene, at man den Gang tænkte sig Invalidforsikringen ordnet som en egentlig Invalidforsikring — man tænkte sig et Rigsforsikringsinstitut, som Følge af hvilket det netop var af Betydning, at der var givet en Statsgaranti —, men man kan netop ikke af denne Garantibestemmelses Optagelse i det senere Lovforslag slutte noget som helst med Hensyn til, at der skulde være skabt